

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

כב' השופט מאיר שנהב, סגן נשיא

- התובעים:**
1. קלוטיד (שושנה) כהן
 2. עזבון המנוח יהודה כהן ז"ל
- ע"י ב"כ: עו"ד א. נווה ואח'

נגד

- הנתבעים:**
1. מגדל חברה לביטוח בע"מ
 2. בנק לאומי למשכנתאות בע"מ
- ע"י ב"כ: עו"ד ע. מוקדי ואח'
ע"י ב"כ: עו"ד י. קנטור ואח'

פסק דין

1. מבוא:

לפניי תביעת תובעת מס' 1 (להלן: "התובעת") - אלמנתו ויורשתו של המנוח יהודה כהן ז"ל (להלן: "המנוח"), ותביעת תובע מס' 2 - עזבון המנוח, בה ביקשו התובעים לחייב את נתבעת מס' 1 - מגדל חברה לביטוח בע"מ (להלן: "המבטחת"), שביטחה את חיי המנוח בפוליסה לביטוח חיים (להלן: "הפוליסה"), שנותרה בתוקפה למרות טענת המבטחת על ביטולה. לחלופין ביקשו לחייב את נתבע מס' 2 - בנק לאומי למשכנתאות בע"מ (להלן: "הבנק"), שהעניק לתובעת ולמנוח שתי הלוואות בכפוף לרישום משכנתא (להלן: "ההלוואה") לנוכח מעורבותו ברכישת הפוליסה ומחדלו במניעת ביטולה. התובעת טענה כי הפוליסה בוטלה שלא כדין ולפיכך על שני הנתבעים, או מי מהם, לשאת בנזקיה כפי שפורטו בכתב התביעה.

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

2. עובדות שאינן במחלוקת:

מכתבי הטענות והסיכומים עולה כי אין חולק באשר לעובדות הבאות:

- א. ביום 8.11.04 נכרת הסכם בין התובעת והמנוח לבנק, לקבלת הלוואה בסכום נומינאלי כולל של 890,000 ₪ בכפוף לרישום משכנתא בגינה.
- ב. הבנק חייב את התובעת והמנוח לרכוש פוליסה לביטוח חיים כבטוחה לפרעון ההלוואה במוות אחד מהם כתנאי למתן ההלוואה, תוך רישום הבנק כמוטב בפוליסה.
- ג. התובעת והמנוח פעלו בהתאם, רכשו את הפוליסה מאת המבטחת, באמצעות סוכנות ביטוח אליה הופנו מהבנק ולפיכך קיבלו את ההלוואה ביום 25.11.04.
- ד. התובעת והמנוח שילמו את התשלומים החודשיים לפרעון ההלוואה ופרמיות הפוליסה לבנק ולמבטחת באמצעות הוראות קבע מטעם חברת לבנדה 38 נכסים והשקעות (1990) בע"מ, חברה בבעלות המנוח.
- ה. בתחילת שנת 2006, לאחר שהתובעת והמנוח לא עמדו בתשלומים החודשיים בגין ההלוואה והפוליסה, דרש מהם הבנק ביום 28.2.07 לפרוע את מלוא יתרת ההלוואה.
- ו. בעקבות דרישת הבנק ולאחר מו"מ בין המנוח והתובעת עם הבנק, הושגה הסכמה לפריסת החוב והתשלומים החודשים לפרעון ההלוואה חודשו באמצעות תשלום חודשי, כשהמנוח והתובעת מילאו התחייבותם כדבעי.

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

ז. המנוח נפטר ביום 14.12.08 (בהיותו בן 59). לאחר מותו פנתה התובעת לבנק ולמבטחת, בדרשה לפרוע את יתרת ההלוואה בהתאם לפוליסה, אך נענתה כי הפוליסה אינה בתוקף לנוכח ביטולה עקב אי תשלום הפרמיות גם לאחר חידוש פרעון תשלומי ההלוואה החודשיים.

3. טענות התובעת:

התובעת טענה כי הפוליסה בוטלה שלא כדין - בניגוד לסעיף 15 (א) לחוק חוזה הביטוח התשמ"א – 1981 (להלן: "החוק"), שכן לטענתה לא נשלחו אליה מכתבי התראה כנדרש ובדרך הקבועה בחוק. התובעת טענה כי לא נשלחו אליה הודעות על כוונת המבטחת לבטל את הפוליסה, לא ניתנה לה האפשרות לפעול למניעת ביטולה ולפיכך הפוליסה נותרה בתוקפה ועל המבטחת למלא אחר התחייבותה ולפרוע את מלוא יתרת ההלוואה, נכון ליום פטירת המנוח ולהשיב לתובעת את הסכומים ששילמה מאז. לחילופין טענה התובעת כי יש להטיל על הבנק, אחריות ישירה או עקיפה ולחייבו לשאת בנזקה, עקב אחריותו השילוחית בגין מחדלי עובדיו ו/או סוכנות הביטוח שפעלה מטעמו.

4. טענות המבטחת:

המבטחת טענה כי קיימה את הוראות סעיף 15 (א) לחוק, בפעלה בהתאם לכוונת המחוקק שכן התובעת והמנוח קיבלו את כל הודעותיה באמצעות מערכת המחשוב האוטומטית, ידעו על אי פרעון התשלומים השונים, קיבלו את ההתראה קודם לביטול הפוליסה כמו גם ההודעה על ביטולה. בנוסף, טענה המבטחת כי פקידה מסוכנות הביטוח שוחחה עם המנוח, והציעה לו לחדש את הפוליסה, לאחר ביטולה כדין, בעלות כספית מופחתת, אולם המנוח לא נעתר להצעה וסרב לחדש את הפוליסה. המבטחת טענה כי התובעת והמנוח בחרו שלא לנצל השהות שניתנה להם לתשלום פרמיות הביטוח, הפוליסה בוטלה כדין בידיעת המנוח לנוכח החלטת מבטחה שלא לחדשה.

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

לחלופין טענה המבטחת כי התובעת זכאית, אם בכלל, רק לחידוש הפוליסה לביטוח חיייה, בכפוף להוכחת טענתה שלא קיבלה הודעה על ביטולה, בתנאי שסעד זה אכן מצוי בחזית שנחתמה בין בעלי הדין.

5. טענות הבנק:

הבנק טען כי התובעת לא הצביעה על עילת תביעה כנגד, ולא הוכיחה מעורבותו במחדל כלשהו בהליכי ביטול הפוליסה, וכי אין לייחס לו אחריות לפעולות סוכנות הביטוח העצמאית שטיפלה ברכישת הפוליסה, בהיותה אישיות משפטית נפרדת ממנו, מה גם שהחוק מתייחס לחובות המבטחת בהליכי ביטול הפוליסה ולא על סוכנות הביטוח.

לחלופין טען הבנק כי המנוח, בהחלטה מודעת ומושכלת, ויתר על הפוליסה בבחרו להפסיק לשלם את פרמיות הפוליסה, וכי התובעת והמנוח היו מודעים להליכי הסכמה מפורשות או משתמעת לביטולה.

6. חוק חוזה הביטוח התשמ"א – 1981:

הדין הרלוונטי לבחינת המחלוקות בין בעלי הדין והכרעה בהן הוא חוק חוזה הביטוח התשמ"א – 1981.

סעיף 15 (א) לחוק האמור קובע כדלקמן:

"לא שולמו דמי הביטוח או חלק מהם במועדם ולא שולמו גם תוך 15 ימים לאחר שהמבטח דרש מן המבוטח בכתב לשלם, רשאי המבטח להודיע למבוטח בכתב כי החוזה יתבטל כעבור 21 ימים נוספים אם הסכום שבפיגור לא יסולק לפני כן".

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

סעיף 15 (ב) לחוק קובע כדלקמן :

"נקבע מוטב שאינו המבוטח והקביעה הייתה בלתי חוזרת אין המבטח רשאי לבטל את החוזה אלא אם הודיע על הפיגור למוטב בכתב והמוטב לא סילק את הסכום שבפיגור תוך 15 ימים מהיום שנמסרה לו ההודעה".

סעיף 39 (ה) לחוק קובע כי אין להתנות על הוראות סעיף 15 דלעיל, אלא לטובת המבוטח או המוטב.

7. הכרעה:

לאחר עיון בתיעוד שלפניי, שכלל כתבי טענות, תצהירי עדות ומוצגים שמיעת תשובות העדים במהלך חקירתם ועיון בסיכומי ב"כ בעלי הדין (כולל סכומי התשובה מאת התובעים ונתבעת מס' 1) החלטתי כדלקמן :

א. הדין:

מילותיו של סעיף 15 (א) לחוק חוזה הביטוח ברורות למדי, אינן מותירות עמימות ואין צורך בפרשנות מורכבת להבנתן. מהוראות הסעיף, עולה חובה של המבטחת לשלוח למבוטחה שתי הודעות נפרדות קודם לביטול הפוליסה, הראשונה דרישה לתשלום הסכום שבפיגור והשנייה, בתום תקופת ההמתנה של 15 ימים כהתראה לפני ביטול הפוליסה תוך 21 יום מיום קבלת ההודעה. מהחוק ברור כי רק לאחר משלוח הודעות אלה רשאית המבטחת לבטל את הפוליסה בהודעה נוספת ונפרדת.

עפ"י סעיף 39 (ב) לחוק חוזה הביטוח, הוראה זו, הינה קוגנטית ואינה ניתנת להתנאה, אלא לטובת המבוטח או המוטב.

חזקה היא כי המחוקק אינו מרבה מלל לשווא, קל וחומר בעניינים טכניים במסגרת חקיקה ראשית. במקרה זה התעסקות המחוקק בהסדרת סוגיה טכנית זו בחקיקה ראשית ובפרוט רב מדגישה את

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

חשיבות הסוגיה ושימת הדגש כי העניין הינו מהותי בקובעו את סדרי ביטול פוליסת ביטוח שיש לה משמעות רבה.

מבטחת המוכרת חיסוי ביטוחי ומפיקה פוליסה ומעניקה מטריית הגנה אינה יכולה לאיינה ביום סגריר עם התקדרות השמיים, ליטול את המטריה ולהותיר את המבוטח חשוף לסיכון שממנו ביקש להמנע ברכשו את המטריה כשהשמש זרחה.

המבטחת רשאית אמנם לבטל חיסוי ביטוחי, באם המבוטח מפר התחייבויותיו, אלא שהיא יכולה לעשות כן אך ורק, עפ"י התנאים שנקבעו בחוק בדרך שקבע המחוקק.

דואר של נייר הינו מוסד ארכאי עתיק יומין, שכנראה כי מתחיל להתפוגג בפנותו את הזירה לאחיו הצעיר הוירטואלי.

עולם המיחשוב משתלט וכובש את השטח וגם בבתי המשפט, נעלם הנייר והמעטפות המדוורות מוחלפות בדואר אלקטרוני.

יחד עם זאת, המהפכה האלקטרונית אינה משנה סדרי בראשית, בוודאי לא מקצרת דרך תוך ויתור על משלוח הודעות ווידוא קבלתן ע"י הנמען, קל וחומר בביטול חיסוי ביטוחי המוסדר עפ"י הדין. במקרה זה לשון החוק ברורה ולנוכח מהות העניין יש ליתן פרשנות צרה ודוקנית להוראות סעיף 15 (א) לחוק חוזה הביטוח התשמ"א – 1981, תוך בדיקה אם המבטחת עמדה בתניותיו.

ב. המבטחת לא המציאה העתק מכתבי ההתראה שנשלחו לטענתה למנוח ו/או לתובעת לאחר שפיגרו בתשלומי פרמיית הפוליסה, לא המציאה גם את מכתבי ההתראה לפני ביטול הפוליסה, כמו גם את הודעת ביטול הפוליסה, למעט מכתב יחיד בדבר ביטול הפוליסה מיום 24.4.06.

המבטחת טענה כי המכתבים נשלחו למנוח באופן אוטומטי, העתקם לא נשמר ולפיכך הסתפקה בהגשת רישום ממערכת המחשוב שלה המאשר את הפקתם ומשלוחם (ראה תצהירה של גב' אלגרט עה/4), נספח ג': דו"ח נתוני פיגור ורישום ממוחשב של מספרי ההודעות שנשלחו לתובעת ונספח ה': תוכן כל הודעה בהתאם למספרה וכן נספח

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

ו': עותק של מכתב ביטול נוסף שהוכן מחוץ למערכת המחשב ונשלח לתובעת).

ג. המבטחת לא המציאה אישור המוכיח כי הודעות כלשהן נתקבלו ע"י המנוח או התובעת.

ד. המבטחת טענה כי יש להסתמך על חזקת ההמצאה, הקבועה בסעיף 57 ג' לפקודת הראיות (ניח) התשל"א – 1971 וכן פסיקה שקבעה כי סעיף 15 (א) לחוק חוזה הביטוח, אינו מחייב משלוח הודעה בדואר רשום, זאת בהבחנה מסעיפי חוק אחרים בהם נדרש מפורשות דואר רשום - זאת למשל סעיף 24 לפקודת ביטוח רכב מנוע (ניח) תש"ל – 1970).

ה. המבטחת טענה כי יש ליתן משקל רב לדו"ח הממוחשב בשל אמינותו ולקבוע כי ההודעות הופקו ונשלחו לכתובת הנכונה והעדכנית של מבטחיה ומשכך יש לקבוע כי מילאה חובתה כדין.

ו. בהסתמכה על החזקה ותשתית דלעיל, המבטחת טענה כי התובעת והמנוח קיבלו את ההודעות שנשלחו לכתובת מגוריהם, ידעו על אי תשלום הפרמיות קיבלו את ההתראות וידעו על ביטול הפוליסה.

ז. המבטחת גם טענה כי בנוסף למכתבים שנשלחו, המנוח ידע על החוב, ההתראות וביטול הפוליסה באמצעות שיחה טלפונית בינו לבין גב' קוטנוב קטיה בה הוצע למנוח לחדש את הפוליסה. להפטר מתשלום הפרמיות שלא שולמו ואף להנות מהנחה אך הוא סרב בשל קשיים כספיים והודיע מפורשות כי אינו מעוניין בפוליסה (ראה תצהיר עה/3) שעבדה בסוכנות הביטוח, שיחה שקיימה עם המנוח ביום 12.6.06 - (ראה תמליל השיחה והקלטת שצורפו כנספח לתצהיר זה).

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

ח. המבטחת מאשרת כי מכתבי ההתראה והביטול מוענו למנוח בלבד וגם כי השיחות נוהלו רק עימו, אך טענה, כי מכח הגדרת המנוח כ"בעל הפוליסה" (ראה תנאיה הכלליים של הפוליסה שצורפה כנספח לתצהיר התובעת), הייתה רשאית לשגר את ההודעות רק אליו, מה גם שהוא זה ששילם את הפרמיה מחשבון בנק של חברת "לבנדה" שהייתה בבעלותו.

ט. בנוסף טענה המבטחת כי התובעת אישרה כי המנוח הוא זה שעשה את כל הסידורים וטיפול בהלוואה ובפרעונה וכי היא לא הייתה מעורבת בה (ראה עדותה בעמ' 9 לפרוטוקול, שורה 6, 8 ובעמ' 11 שורות 20-11), ולפיכך ניתן לראות במנוח כשלוחה של התובעת לכל דבר ועניין ועל כן ידיעתו נחשבת כידיעתה של התובעת.

י. המבטחת טענה כי יש לראות את התובעת והמנוח, כזוג נשוי שגר יחד וניהל חיי שיתוף כגוף אחד ולייחס לתובעת את ידיעת המנוח באשר לתוכן ההודעות השונות שמוענו והשיחות שנוהלו עימו.

יא. כאן המקום להוסיף כי לא הובאה ראיה כלשהי בדבר ידוע הבנק, שהינו המוטב בפוליסה, על פיגור של המנוח והתובעת בתשלומי הפרמיה, כמו גם משלוח ההתראות והודעה על ביטול הפוליסה כדי לאפשר לו לפעול להותרת הפוליסה או חידושה.

יב. לאחר שבחנתי את התשתית הראייתית שלפניי נוכחתי כי המבטחת לא מילאה את תנאי החוק, פעלה בדרכים עקלקלות שקיצרו נתיבי הליכתה, תוך שימוש במערכות מחשב שספק אם פעלו כדבעי. המבטחת לא הציגה העתק של ההודעות שלטענתה נשלחו למנוח או לתובעת בהתאם לחוק כתנאי לביטול הפוליסה.

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

לא אכביר מילים ורק אפנה לתשובותיה של גב' אלגרט עה/4 במהלך חקירתה הנגדית המדברים בעצם, בקול ברור וצלול, כשמהם עולה כי המבטחת הסתמכה על מחשביה, בית דפוס עלום שלכאורה הפיק מכתבים מטעמה, כשלא ברור ולא ידוע ולא הוכח מה בדיוק הופק בפועל, מה נשלח ומי קיבל את ההודעות.

העדה אישרה כי אין ברשות המבטחת העתק מהמכתבים ולא אישורים המעידים בבירור כי אכן נמסרו לנמענים (ראה דבריה בעמ' 118 – 120 לפרוטוקול ישיבת 2.11.09) דווקא אחרי מות המנוח, להבדיל מפעולה חובבנית ורשלנית של המבטחת עובר למותו התעוררה המבטחת מתרדמתה, שבה אל הכרתה וידיעותיה, ולאחר שחשה בסכנה והסיכון הכספי התדפק על שערי קופתה ורק לנוכח דרישת התובעת, שלחה המבטחת מכתב פיזי של ממש, בו הודיעה על אי תקפות הפוליסה לטענתה, בשל ביטולה בעבר ביום 24.4.06 (ראה מכתב נספח ה' לתיק מוצגיה).

מכתב זה שאכן הגיע ממש לידי התובעת, ממקד את הבעיה, מצביע על כשלון המבטחת ופועל לחובת המבטחת, בהדגישו את ההבדל בין פעולת המבטחת בעבר לפעולתה לאחר מות המנוח שאז המבטחת שבה לפתע להכרתה בפעולה בדרך המקובלת, הקבועה בחוק בזנחה את הקידמה הוירטואלית.

יג. לנוכח מכלול הראיות והעדויות נוכחתי כי המבטחת לא מילאה ולא הוכיחה מילוי הוראות סעיף 15 (א) לחוק ולפיכך אין תוקף להודעתה בדבר ביטול הפוליסה או בטלותה כטענתה.

יד. למעשה די בקביעתי דלעיל כדי לקבל את התביעה ולהצהיר על תקפות הפוליסה ולחייב את המבטחת למלא אחר התחייבויותיה בפוליסה, אולם מצאתי לנכון להרחיב מעט בהתייחס למחדל המבטחת באי שיתוף התובעת הבנק בהתפתחויות השונות עד לביטול הפוליסה.

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

מיותר לציין כי התובעת אינה אורחת אקראית סתמית שניתן להתעלם מקיומה כפי שעשתה המבטחת במקרה זה.

התובעת, כבת זוגו של המנוח שהייתה שותפה בהליכי נטילת ההלוואה, שיעבוד ביתה ורכישת פוליסת הביטוח למנוח ולה כבטוחה לפרעון ההלוואה, הינה בעלת עניין בתקפות הפוליסה ובהתפתחויות השונות, הקשורות בפוליסה, קל וחומר בביטולה, כמו גם בביטול הפוליסה האישית שלה.

מתקבל רושם כי המבטחת התעלמה לחלוטין מהתובעת, לא טרחה לשתפה בהתפתחויות השונות תוך איודה המוחלט, באופן תמוה ומוזר. גם אם המנוח אכן הציג עצמו כבעל דבר יחידי ובלבדי בכל העניינים הללו כשלוחה של התובעת, גם אז המבטחת, כחברת ביטוח המודעת לחשיבות העניין, אמורה הייתה לשמור על זכויות התובעת תוך שיתופה ולמצער ליידעה, אודות ההתפתחויות, קל וחומר כשעסקין בביטול הפוליסה המשנה את זכויותיה ומצבה של התובעת.

גם אי שיתוף הבנק בהודעות והליכים אלה והתעלמות המוחלטת ממנו כמי שהינו המוטב בפוליסה, אומר דרשני ומלמד על התרשלות חמורה של המבטחת שהעזה לעשות דין לעצמה ולהתעלם מהוראות החוק. לנוכח כל האמור עולה כי פעולות המבטחת פגומות ורשלניות, אם לא מעבר לכך ולפיכך גם מטעם זה אין תוקף ל"ביטול" הפוליסה ואין ממש בטענותיה באשר לכך.

טו. לאחר שבחנתי את התשתית הראייתית שנפרשה ואת טענות בעלי הדין באשר למעורבות הבנק בסוגיה זו, שוכנעתי כי גם על הבנק לשאת בחלק מהחוב.

בתחילת הדרך, בעת מתן ההלוואה פעל הבנק כדבעי בהפנותו את המנוח והתובעת לסוכנות ביטוח לשם רכישת הפוליסה מהמבטחת.

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

לא ייחסתי חשיבות רבה לעובדה כי סוכנות הביטוח הינה תאגיד בבעלות הבנק, בשל העדר רלוונטיות לעניין זה. יחד עם זאת, מצאתי פגם בפעולות הבנק באי פיקוחו או העדר בקרה נאותה מהשלב בו חודשו התשלומים לפרעון ההלוואה לאחר תקופת הפיגור. בנקודת זמן זו, אמור היה הבנק לגלות עירנות, לשוב לנקודת המוצא ולחדש דרישה לקיום הפוליסה, ולמצער ליידע את התובעת כי המנוח לא חידש את הפוליסה שבמקורה נועדה לשמור על זכויות הבנק ולכאורה הוא רשאי לוותר עליה, יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך כי הפוליסה שמרה גם על זכויות התובעת שכן ניתן לראות בתובעת מעין "מוטב" סמוי אך מהותי בפוליסה לביטוח חיי המנוח שכן מאליו ברור כי עם מות המנוח אמורה הפוליסה להבטיח גם את זכויות התובעת ולא להותירה בפני שוקת שבורה. התובעת חייבת הייתה לדעת כי הפוליסה בוטלה ולא חודשה ומשהבנק עצם עיניו ולא יידע את התובעת הרי שהתרשל ועליו לשאת בחלק מהנזק שגרם לתובעת. בנסיבות אלה, שוכנעתי לחייב את הבנק לשאת ב- 25% מנזקי התובעים.

8. סוף דבר:

לנוכח קביעותיי דלעיל, הנני מקבל את התביעה ומורה כדלקמן:

א. נתבעת מס' 1 תסלק את מלוא סכום ההלוואה מול נתבעת מס' 2, החל מיום פטירת המנוח (14.12.08) ותמציא לתובעים הודעה על סילוקה – וזאת לא יאוחר מ- 30 ימים מיום קבלת פסק הדין.

ב. נתבעת מס' 2 תשיב לתובעים את מלוא הסכומים ששולמו לפרעון חודשי של ההלוואה החל מיום פטירת המנוח (14.12.08) ועד מועד סילוק ההלוואה בצרוף הצמדה וריבית מיום תשלום כ"א מהם ועד יום ההשבה, עפ"י תחשיב שיערך ע"י ב"כ בעלי הדין בהתאם לתדפיסי הבנק (במידת הצורך תומצא פסיקתא לחתימתו).

בית משפט השלום בהרצליה

9 בפברואר 2010

ת.א 10229/01/09

ג. נתבעת מס' 1 תשיב לתובעת את מלוא הוצאות המשפט שהוציאה –
עפ"י קבלות, בצרוף הצמדה וריבית מיום תשלומן ותישא בשכ"ט באי
כוח התובעים בסכום כולל של **120,000** ₪ בצרוף מע"מ והפרשי הצמדה
וריבית מהיום ועד לתשלום בפועל.

ד. לאחר ביצוע התשלומים והשלמת הפעולות דלעיל, יחשבו ב"כ הנתבעת
את סכום פסק הדין תוך חלוקת הנטל בין הנתבעים באופן שנתבעת
מס' 1 תישא ב- **75%** ממנו ואילו נתבעת מס' 2 ב- **25%** ממנו.

ניתן היום, 9 בפברואר, בהעדר הצדדים.

מאיר שנהב, סגן נשיא